

לא פשוט ורבות. וז' שפטה אחת מהם בפנים אינו חייב מיתה
דנפקא לן בסדר יומא (דף כד.) משפטים עבודה עבודה ורש"י עבודה
תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה וכל האי י' אחריה עבודה ולא
ובלל ושאר עבודות דמנחה י' אחריה עבודה להקטרם הקומן. אחר
טען. מקור העולם עבודה אחרונה תורה אור

של להם הפנים היינו סילוק בזיון
והקטרות, הקטוב את הצרות המדאס
שחיות י' אחריה הלקת ערבית.
מקבל דמים י' אחרי זריקה: ולא
פשוט עומאס. כהן עומא ששימש
חרות ושמוס בטומאה מחד קרא נפקי
אזריה דידה צ' כל הזבחים קנינה
(זבחים טו.) כשחטת קדשים (זבחים דף טו.) וילוני
מקדשי בני ישראל ולא יחללו דהיינו
טומאה דכתיב צתירה אמר אליהם

לדורותיכם וגו' וזר נמי מינה דרשינן
מדליתמרין קרא למיכתב בני ישראל
למשטוי מאי, קרא למשטוי קדשי
נכרים וקדשי גוים וכו' בטומאה
קרי, והא אמרינן ההם דלא, אלא
הכי קאמר בני ישראל נמי שהם זרים
לא יעבדו שלא יחללו וכיון חרות
וטומאה מחד קרא נפקי מאן דמחייב
אחרות מחייב נמי אטומאה: ולא

פשוט משפטי בגדים. דלוינה נמי
מזרות אחרת צ' כפי' דזבחים (דף יז.)
דכתיב ויחגרה ארסם אבגט וגו' בזמן
שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם
אין בגדיהם וכו' והו לה זרים: ולא
פשוט שלא יחיו ידים ורגלים. דלוקה
חוקה ממחוסר בגדים גמר לה ההם
לענין אחוה עבודה והא תנא נמי
ליף מינה דלמר מה מחוסר בגדים
לא מחייב אלא אגמר עבודה הא
נמי לא מחייב אלא אטעודה שהא

גמר: פא פקטייר. דהייא עבודה
תמה שאין אחריה עבודה חייב משום
טומאה ומאי חייב לזר מיתה: לא,
לאו. הוא דמחייב דכתיב ואל יחללו
ופרכינן אלא זר נמי. הא דרייקין
הא מקטי' לענין זרות טימא נמי
ללאו הוא דמחייב, והא מיתה צדיא
כתיב והור הקרב וגו'. פא דרשימא
וכו'. צרות דייקין הא מקטר חייב
מיתה ולענין טומאה: לאו. פכלל
דיוקן וכולל. מדקאמר "מקטר: לאו"

בעלמא הוא ראיית ביה ומהא
חובא ממעטי ליוקן וכולל אלא
אפילו לאו לא מחייב משום טומאה:
אוסרם ליוקן וכולל. לטומאה הגוף
מנין: קדושים יהיו ולא יסללו. אם אינו ענין לעבודה תמה דהא
כתיב ויזרו ולא יחללו תמה ענין לעבודה שיש אחריה עבודה:
ואלו שבמיסא. כרייתא היא והאיב נמי טובא ותני נמי טמא
ששימש: פאכל אפ פסול וכו'. כולה מהני' ליוקן לה מקרא לקמן:
ופרופי ראש. ששימשו פרופי ראש שטברו עליהם יותר משלשים
יום שלא גלחו ראשם: אכל פרגל. שמתו אחיו ממחמת מילה וכן
אונן ששימש וכן מי ששימש מיושב דכל האי כולה קיים להו צבו

דמלא עבודה כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה
כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה
כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה
כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה

דמלא עבודה כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה
כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה
כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה
כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה

לא משום זרות. ולא משום טומאה ולא
משום מחוסר בגדים. ולא משום רחוק
ידיים ורגלים. הא מקטר חייב, מאי לאו
מיתה? לא באזהרה, אלא זר נמי לאזהרה
והכתיב והור הקרב וימת. הא כדאיתא
והא כדאיתא, מכלל דיוקן וכולל לאו נמי
לא והתניא *אזהרה יוצק וכולל בניין
חל קדושים יהיו ולא יחללו. מדרבנן וקרא
אסכתא בעלמא מחייב. ואלו הן שבמיתה

ממא ששימש תיובתא: גופא *ואלו שבמיתה
האוכל את הטבל וכהן טמא שאכל תרומה
טהורה, וזר שאכל את התרומה, וזר ששימש
*וטמא ששימש, וטבול יום ששימש,
ומחוסר בגדים, ומחוסר כפרה, וישלא רחוי
ידיים ורגלים, *ישתוי יין, ופרועי ראשו,
* אבל ערל, ואונן, ויושב, אינן במיתה אלא
באזהרה; בעל מום רבי אומר במיתה וחבא
*באזהרה, *היוד במעילה רבי אומר במיתה
*וחבא *באזהרה האוכל את הטבל מלן.

*דאמר שמואל משום ר"א בניין לאוכל את
הטבל שהוא במיתה דכתיב ולא יחללו את
קדשי בני ישראל [את] אשר ירימו לה' בעתידים
לתרום הכתוב מדבר וליף חילול-חילול
מתרומה מה להלן במיתה אף כאן במיתה,
ונלוק חילול-חילול מותר מה להלן בברת
אף כאן בברת? מסתברא מתרומה הוה ליה
למילף שבין תרומה, חוצה לארץ, הותרה,
ברבים, פירות, פיגול, ונוחר, אנדבג, מעותר
הוה ליה למילף שבין פסול אוכל, אין לו היתר
במקור; הנהך נפישן רבינא אמר חילול דרבים
מחילול דרבים עדיף, וכהן טמא שאכל
תרומה טהורה מלן: *דאמר שמואל בניין
לכהן טמא שאכל תרומה טהורה שהוא

במיתה בידי שמים, דכתיב ושמת את
משמרתו ולא ישאו עליו טמא וגו' טהורה
אין טמאה לא, דאמר *שמואל אי"ז *אלעזר
*בניין לכהן טמא שאכל תרומה טמאה
שאינו במיתה שנאמר ומתו בו כי יחללוהו
פרט

טורח ואחד פסול טומאה מ"מ אי הוה יליף טבל מילה זה לא
היתה גזירה שיה אלא היקש מיה לקמן קשה דלא בעי למילף
טמא ששימש מטמא משום דלא כתיב ביה חילול דרבים וזרין לומר
דלע"ז דמוקמינן ליה נמי בטמא מ"מ טיקרו לאו לומר אלא
דמוקמי ליה נמי בטמא משום דאשכחן בעלמא גבי טורח דכתיב
ביה חילול כי את קדש ה' חלל (וע"פ הו"ס זבחים טו: ד"ה אלא):

פרט
דמלא עבודה כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה
כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה
כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה
כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה

ולא משום טומאה. ולא חטוף ליה משום טמא שכנס למקדש
דכרתה ו"ל כגון שנטמא בפנים ולא שיה וכו' האו גזוהא פריך
ומשני כפי' דשטות (ד' יז.) וכו' דפריך ההם אלא דקיימא לן טמא
ששימש במיתה הכי משכחת לה אי דשהה בר כרת הוא ואי דלא
שהה הכי עביד עבודה ומשני כגון
שבא בקלרה והיפך בליטרא ועבודות
דהכא נמי אפשר למיעבד בלא שהיה
ואפילו איכא מניינה דלא אפשר בלא
שהיה חייב טולה משום זרות
ומחוסר בגדים ושלא רחוק ידיים
ורגלים ומיה קשה הא דקמיין ולא
משום רחוק ידיים ורגלים דלמסודר
שלחן והצבת נרות דהיכל חטוף
ליה דנפקא לן לקמן שלא רחוק ידיים
ורגלים מדכתיב צבואם אל אהל
מועד וגו' אלא חפי' אביאה ריקנית
בלא עבודה מחייב דלע"ז דכתיב

האוכל את הטבל וכהן טמא שאכל תרומה
טהורה, וזר שאכל את התרומה, וזר ששימש
*וטמא ששימש, וטבול יום ששימש,
ומחוסר בגדים, ומחוסר כפרה, וישלא רחוי
ידיים ורגלים, *ישתוי יין, ופרועי ראשו,
* אבל ערל, ואונן, ויושב, אינן במיתה אלא
באזהרה; בעל מום רבי אומר במיתה וחבא
*באזהרה, *היוד במעילה רבי אומר במיתה
*וחבא *באזהרה האוכל את הטבל מלן.

*דאמר שמואל משום ר"א בניין לאוכל את
הטבל שהוא במיתה דכתיב ולא יחללו את
קדשי בני ישראל [את] אשר ירימו לה' בעתידים
לתרום הכתוב מדבר וליף חילול-חילול
מתרומה מה להלן במיתה אף כאן במיתה,
ונלוק חילול-חילול מותר מה להלן בברת
אף כאן בברת? מסתברא מתרומה הוה ליה
למילף שבין תרומה, חוצה לארץ, הותרה,
ברבים, פירות, פיגול, ונוחר, אנדבג, מעותר
הוה ליה למילף שבין פסול אוכל, אין לו היתר
במקור; הנהך נפישן רבינא אמר חילול דרבים
מחילול דרבים עדיף, וכהן טמא שאכל
תרומה טהורה מלן: *דאמר שמואל בניין
לכהן טמא שאכל תרומה טהורה שהוא

במיתה בידי שמים, דכתיב ושמת את
משמרתו ולא ישאו עליו טמא וגו' טהורה
אין טמאה לא, דאמר *שמואל אי"ז *אלעזר
*בניין לכהן טמא שאכל תרומה טמאה
שאינו במיתה שנאמר ומתו בו כי יחללוהו
פרט

טורח ואחד פסול טומאה מ"מ אי הוה יליף טבל מילה זה לא
היתה גזירה שיה אלא היקש מיה לקמן קשה דלא בעי למילף
טמא ששימש מטמא משום דלא כתיב ביה חילול דרבים וזרין לומר
דלע"ז דמוקמינן ליה נמי בטמא מ"מ טיקרו לאו לומר אלא
דמוקמי ליה נמי בטמא משום דאשכחן בעלמא גבי טורח דכתיב
ביה חילול כי את קדש ה' חלל (וע"פ הו"ס זבחים טו: ד"ה אלא):

פרט
דמלא עבודה כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה
כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה
כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה
כפי' דזבחים (ד' טו.) אפילו הכי ליתנהו במיתה אלא בצורה

עין שמעון
גד מצודה

עין שמעון
גד מצודה

עין שמעון
גד מצודה

עין שמעון
גד מצודה

עין שמעון
גד מצודה

עין שמעון
גד מצודה

